

Arrest

nr. 235 528 van 23 april 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 18 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 november 2019 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die *loco* advocaat M. DEVRIENDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 december 2017 dient de verzoeker, voor zichzelf en voor zijn drie kinderen, een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) met het oog op de gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote, mevrouw M. M.

Het gevraagde visum werd aan de verzoeker verleend bij beslissing van 29 maart 2018 en aan zijn kinderen bij beslissing van 13 september 2018.

Op 28 september 2018 meldt de verzoeker zich bij de stad Geraardsbergen en op 22 november 2018 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 19 november 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) om een einde te stellen aan verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Deze beslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd, onder de vorm van een bijlage 21, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 25 november 2019 en is als volgt gemotiveerd:

“(...)

BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: M. L.

Voorna(a)m(en): J.

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: (...) 1972

Geboorteplaats: M.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...) 9500 GERAARDSBERGEN

+ kinderen

D. M., S. (RR: ...), van Congolese nationaliteit

Y. M., S. (RR: ...), van Congolese nationaliteit

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn Belgische echtgenote, M. 'M. (RR: ...) na afgifte van de bijlage 15 van op 28.09.2018. Het verblijfsrecht werd erkend op 22.11.2018. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister woont betrokkene niet meer samen met zijn echtgenote M. 'M. (RR: ...) van Belgische nationaliteit, sinds 25.07.2019 (voorstel ambtelijke schrapping), hij werd daarna ambtshalve geschrapt op 12.08.2019. Uit de brief van betrokkenes raadsman dd. 30.10.2019 blijkt dat de echtscheiding inmiddels opgestart is en op 05.11.2019 zou voorkomen. Van wanneer het verzoekschrift tot ontbinding van het huwelijk dateert, is niet duidelijk. Wel kunnen we stellen dat de procedure tot ontbinding minstens voor 30.10.2019 moet hebben aangevangen.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 26.09.2019 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 02.10.2019. Daarop legde betrokkene volgende documenten voor:

- Attest dd. 09.10.2019 van het Centrum Welzijn - Lokaal bestuur Geraardsbergen op naam van betrokkene waaruit blijkt dat betrokkene sinds 13.07.2019 een opleg leefloon geniet als persoon die samenwoont, met een gezin ten laste
- Attest dd. 09.10.2019 op naam van K. K. Ch. (zoon) waaruit blijkt dat hij gerechtigd is op een leefloon als samenwonende persoon
- Afschrift huwelijksakte dd. 26.01.2017 van huwelijk met referentiepersoon en legalisatie
- Bijkomende akte bij afschrift geboorteakte dd. 05.05.2017 en legalisatie
- Getuigschrift van woonst op naam van referentiepersoon dd. 09.10.2017
- Geboorteaktes Y. M., S. en D. M., S. + legalisaties

- Attest van ongehuwde staat dd. 05.09.2016 van referentiepersoon
- Mail dd. 11.09.2018 mbt DNA-testen en bijbehorend rapport dat nadien werd verstuurd van de ULB dd.20.12.2018
- Overlijdensakte dd. 27.11.2012 van Y. N. S. (moeder van S. en S.)
- Arbeidscontract Randstad voor 20.09.2019 en loonfiches Randstad voor 20.09.2019 en 23-27.09.2019
- Contract inburgering op naam van betrokkene dd. 07.01.2019; inschrijvingsformulier voor Nederlandse lessen ondertekend op 05.06.2019, voor lessen startend in september 2019
PV dd. 19.06.2019 PZ Geraardsbergen - Lierde waaruit blijkt dat betrokkene door twee mannen in zijn woning werd bedreigd.
- Rechtbank van eerste aanleg O-VI, afdeling Oudenaarde, opheffing bevel tot aanhouding onder voorwaarden van betrokkene 09.07.2018
- Brief raadsman dd. 30.10.2019

De brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van haar situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden tot op heden geen verdere stukken meer voorgelegd.

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° of 4° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dienen de volgende zaken geduid te worden: vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 09.01.2017, de afgifte van de bijlage 15 (en dus de aanvang van het verblijfsrecht) dateert van 28.09.2018. Gelet het huwelijk begin 2017 werd afgesloten, dient duidelijk gesteld te worden dat er heden geen sprake is van 3 jaar huwelijk. Het koppel woont bovendien niet meer feitelijk samen sinds 25.07.2019. Het einde van de relatie met de Belgische referentiepersoon wordt nergens door betrokkene of zijn raadsman betwist. Er is dus reeds langer geen gezinscel meer, het is redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en zijn echtgenote. Louter dit element rechtvaardigt de beëindiging van betrokkenes verblijfsrecht (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)". De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn gelet de feitelijke scheiding, betrokkene betwist het einde van de relatie niet. Bovendien is de echtscheiding eveneens reeds lopende.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Voor wat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 4° betreft, kan er tot slot gesteld worden dat betrokkene en referentiepersoon duidelijk niet meer op dezelfde golflengte zitten, doch is er geen sprake van een 'schrijnende situatie' voor betrokkene. Betrokkene werd klaarblijkelijk door twee mannen bedreigd in zijn woning. Referentiepersoon heeft daarop niet gereageerd zoals van een echtgenote misschien wel zou mogen verwacht worden. Daar tegenover staat dat meneer op zijn beurt is aangehouden geweest wegens slagen en verwondingen ten aanzien van mevrouw. Betrokkenes raadsman stelt dat de klacht van mevrouw onterecht was. Er kan gesteld worden dat er dus sprake is van wederzijdse aantijgingen. Hoe de vork daadwerkelijk aan de steel zit, zal moeten blijken uit het gerechtelijk onderzoek. Wel is het duidelijk dat beiden niet meer op dezelfde golflengte zitten. De uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 4° lijkt aldus evenmin van toepassing te zijn.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Verder toont betrokkene aan tewerkgesteld (geweest) te zijn. Echter, het hebben van een job is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 28.09.2018, bijlage 15) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Betrokkene legt evenwel een overlijdensakte voor van de moeder van zijn twee minderjarige kinderen. Een overlijden is absoluut een harde noot om kraken, een gebeuren dat niemand wordt toegewenst. Echter houdt een overlijden niet in dat er samen met het overlijden geen bindingen meer zouden bestaan met het land van herkomst, noch dat er geen vrienden of andere familieleden meer in het land van herkomst zouden wonen en betrokkene en zijn kinderen er dus niet op een sociaal netwerk zouden kunnen terugvallen. Ze hebben allen de Congolese nationaliteit. Er mag verwacht worden dat zij nog steeds voeling hebben met het land waarvan zij de nationaliteit dragen en hetwelke zij nog maar sinds een jaar hebben verlaten na jarenlang verblijf. Voor wat de sociale of culturele integratie betreft wordt een inburgeringscontract voorgelegd alsook een inschrijvingsformulier voor lessen Nederlands op naam van betrokkene. Er werden geen stukken voorgelegd waaruit kan blijken dat betrokkene deze lessen effectief volgt/heeft gevolgd en desgevallend tot een goed einde heeft gebracht. Echter dient opgemerkt te worden dat deze cursussen verplicht zijn. Het kennen van de regiotaal alsook van de plaatselijke cultuur en gebruiken is voorts ook nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg niet aan dat hij op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, noch kan dit blijken uit het dossier. Wel integendeel, uit het dossier en uit het voorgelegde attest dd. 09.10.2019 van het Centrum Welzijn - Lokaal bestuur Geraardsbergen blijkt dat betrokkene sinds 13.07.2019 een opleg leefloon geniet als persoon die samenwoont, met een gezin ten laste. Ook zijn meerderjarige zoon waar hij heden bij inwoont, ontvangt een leefloon. Het aanvragen en ontvangen van een leefloon kan bezwaarlijk als een bewijs van enige integratie in het Rijk worden aanschouwd.

Voor wat de overige voorgelegde stukken betreft (afschrift huwelijksakte dd. 26.01.2017 van huwelijk met referentiepersoon en legalisatie; bijkomende akte bij afschrift geboorteakte dd. 05.05.2017 en legalisatie; getuigenschrift van woonst op naam van referentiepersoon dd. 09.10.2017; geboorteaktes Y. M., S. en D. M., S. + legalisaties; attest van ongehuwde staat dd. 05.09.2016 van referentiepersoon; mail dd. 11.09.2018 mbt DNA-testen en bijbehorend rapport over de resultaten van deze testen dat nadien werd verstuurd van de ULB dd. 20.12.2018.) dient opgemerkt te worden dat nagenoeg al deze stukken dateren van voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Betrokkene toont niet aan in welke zin deze stukken zouden moeten getuigen van betrokkenes integratie in het Rijk. Uit het geheel van de stukken is het dan ook redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte van die in het land van herkomst. Hij is immers opgegroeid in het land van herkomst of origine en heeft er - zelfs als het illegaal verblijf in België in rekening wordt gebracht en in het voordeel van betrokkene dus gerekend zou moeten worden - 46 jaar verbleven, tegenover slechts 1 jaar in België.

Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is. Er is dus geen sprake meer van een familiale cel, dit wordt ook nergens door betrokkene betwist. De echtscheidingsprocedure werd inmiddels geruime tijd ingezet. Voorts is er nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt noch van gemeenschappelijke minderjarige kinderen. Voor wat de dochters van meneer van Congolese nationaliteit betreft, zij verblijven eveneens pas in het Rijk sinds 28.09.2018. Het is aangewezen dat zij hun vader volgen. Ook zij kunnen, gezien het erg korte verblijf in België, de draad terug oppikken in het land van herkomst, in nabijheid van hun vader. Zij verbleven respectievelijk 11 en 8 jaar in het land van herkomst, ten opzichte van één jaar in het Rijk. Het is redelijk te stellen dat zij de taal nog machtig zijn en nog voeling hebben met de cultuur en gewoontes aldaar en zij in het land van herkomst hun onderwijs kunnen verderzetten.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de voorgelegde documenten niet aantonen dat betrokkene op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een intrekking van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen, noch voor betrokkene, noch voor de minderjarige kindjes.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.
(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het verbod van willekeur, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het rechtszekerheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de onderzoeksplicht conform artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het *fair play*-beginsel.

De verzoeker betoogt als volgt:

"IV.1. WEL DEGELIJK SPRAKE VAN UITZONDERLIJKE OMSTANDIGHEDEN

Art. 42 quater § 1 derde lid Vw. bepaalt:

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De verzoeker heeft in zijn brief aan verweerster de situatie toegelicht.

Verzoeker beschikte over een eigen inkomen, woont (tijdelijk) bij zijn zoon en er is een echtscheidingsprocedure lopend. Echter is het wel zo dat hij drie kinderen heeft die legaal in België verblijven en op heden bij zijn zoon verblijven (zie geboorteakten kinderen). Verzoeker heeft ook reeds inburgering en Nederlandse lessen gevolgd (stuk 10 en 11).

Verzoeker vroeg mede in het kader van art. 8 EVRM hiermee rekening te houden.

De verweerster oordeelde in haar bestreden beslissing dat er niet afdoende is bewezen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden. Echter worden de verkeerde conclusies getrokken.

Het klopt dat verzoeker tot op heden geen medische problematiek heeft. Dit wordt ook nergens beweerd. Toch wordt de bestreden beslissing mede gemotiveerd door het feit dat verzoeker geen medische problematiek heeft.

Dit is ook niet de reden waarom verzoeker legaal verblijf verzoekt. Er is in die zin sprake van een inbreuk op het motiveringsbeginsel.

Verzoeker legde voor dat de moeder van zijn kinderen reeds overleden is.

Verweerster stelt dat dit een "harde noot om te kraken" is, maar dat dit niet voldoende aantoont dat er geen bindingen met het thuisland meer zijn.

Echter is het onmogelijk voor verzoeker om aan te tonen dat er géén bindingen meer zijn met het thuisland. De enige persoon, waarmee verzoeker een band had is overleden (stuk 8). Andere familieleden uit het thuisland zijn ook overleden. De overige familieleden bevinden zich legaal in België, zijnde de kinderen van verzoeker.

Er kan geen negatief bewijs gevraagd worden van verzoeker. Dit is een inbreuk op het motiveringsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en fair-playbeginsel.

Bovendien wordt gemeld dat de familie zou kunnen terugkeren naar Congo. Echter staat de verblijfstitel van de overige familieleden niet ter discussie. Dit is een inbreuk op de motiveringsplicht. De kinderen van verzoeker volgen nog les in het onderwijs. Oordelen dat verzoeker dient terug te keren naar het thuisland, houdt in werkelijkheid in dat het gezin uit elkaar gerukt zou worden, wat een inbreuk is op art. 8 EVRM, eveneens art. 3 kinderrechtenverdrag. Verzoeker dient als enige ouder zijn taak als wettige voogd te vervullen en te zorgen voor zijn kinderen.

Er is dus duidelijk onvoldoende onderzoek geweest, waardoor er opnieuw sprake is van een inbreuk op de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht.

Indien verweerster een correcte controle had uitgevoerd, was zij te weten gekomen dat de belangen van het kind geenszins gerespecteerd worden bij een terugkeer en dat art. 8 EVRM geschonden is.

Uit de bestreden beslissingen blijkt aldus niet dat bij het beoordelen van het bestaan van de ingeroepen gezinsbanden rekening werd gehouden met alle relevante factoren en omstandigheden eigen aan de zaak, waardoor een schending van de motiveringsplicht dient te worden vastgesteld.

Volgens art. 9 kinderrechtenverdrag dienen overheden er verder voor te zorgen dat kinderen niet tegen hun wil gescheiden worden van hun ouders. Als dit toch gebeurt, moeten de rechten van het kind gerespecteerd worden door het persoonlijke en directe contact tussen het kind en de ouder(s) in stand te houden. Verweerster miskent dit beginsel.

Verzoeker dient/wenst als wettelijke voogd zijn verplichtingen op te nemen en te zorgen voor zijn kinderen.

Veel elementen worden ook afgewimpeld als zijnde onvoldoende, terwijl dit wel degelijk aantoont dat verzoeker het nodige deed ter integratie.

Zo wordt het feit dat hij werkt in België (stuk 9), Nederlandse lessen en een inburgeringscursus (stuk 10, 11) volgde amper in overweging genomen, omdat het bv. verplicht is Nederlands te volgen in het kader van een inburgeringstraject. Het feit dat dit verplicht is, doet opnieuw geen afbreuk aan het feit dat verzoeker geïntegreerd is en wel degelijk moeite hiervoor deed. Er is sprake van een inbreuk op het rechtszekerheidsbeginsel als verzoeker geen rechten of elementen mag putten uit een integratietraject, ook al wordt dit hem opgelegd.

IV.2. GEEN REKENING GEHOUDEN MET ART. 42QUATER §4 ° 4 Vw

Art. 42QUATER §4 °4 Vw bepaalt:

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

Verzoeker bevindt zich in een bijzonder schrijnende situatie, bewijze het feit dat verzoeker een klacht heeft neergelegd tegen zijn echtgenote (stuk 12).

Opnieuw worden deze argumenten afgewimpeld door verweerster. Verzoeker diende een klacht in en werd enkele maanden later uit het huis gezet door zijn echtgenote.

Er is dus wel degelijk sprake van een schrijnende situatie.

Het feit dat er discussie is omtrent wie welke schuld treft, doet hieraan geen afbreuk.

De wet vereist niet dat de schrijnende situatie door een bepaald persoon is veroorzaakt.

IV. 3. VERZOEKER IS WEL ZELFVOORZIENEND

Er wordt door verweerster in het nadeel van verzoeker gemeld in de bestreden beslissing dat verzoeker een opleg leefloon geniet met een gezin ten laste.

Echter wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker van de ene dag op de andere is zichzelf was aangewezen. Hij was voorheen voltijds huisman.

Hij heeft dus op relatief korte tijd werk gevonden. Het leefloon is enkel aanvullend.

De inkomsten worden steeds groter en verzoeker is in afwachting van een vast contract, wat door de bestreden beslissing dus wordt tenietgedaan.”

3.1. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoeker voert in de aanhef van het enig middel onder meer de schending aan van de “beginnelsen van behoorlijk bestuur”. Deze generieke term maakt echter geen duidelijke omschrijving uit van de geschonden geachte rechtsregels.

Verder dient te worden opgemerkt dat de verzoeker bij zijn toelichting bij het enig middel nalaat om duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de onderzoeksplicht conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en het verbod van willekeur zou schenden.

Waar de verzoeker de schending onderbouwt van artikel 8 van het EVRM, stelt hij dat dit artikel is geschonden door te oordelen dat de verzoeker dient terug te keren naar zijn thuisland en dat bij een terugkeer de belangen van het kind en artikel 8 van het EVRM geschonden zijn. De thans bestreden akte vermeldt echter uitdrukkelijk dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. De gemachtigde stelt, in het kader van het onderzoek zoals bedoeld in artikel 42quater, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet, wel dat er geen tegenindicaties zijn die een terugkeer van de verzoeker en zijn minderjarige kinderen zouden verhinderen. Dit neemt echter niet weg dat de thans bestreden beslissing er enkel toe strekt het verblijfsrecht als familielid van een Belg te beëindigen, zonder dat een verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst wordt opgelegd. Daar waar de verzoeker de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM verbindt aan een vermeende verplichting tot terugkeer naar zijn land van herkomst, is het middel dan ook niet gericht tegen de bestreden beslissing. Bijgevolg heeft de verzoeker tevens verzuimd om concreet toe te lichten op welke wijze de thans bestreden beslissing, dit is de beslissing om een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, zou zijn behept met een schending van artikel 8 van het EVRM.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat het rechtszekerheidsbeginsel een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel is dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Verzoekers kritiek dat hij *“geen rechten of elementen mag putten uit een integratietraject, ook al wordt dit hem opgelegd”* kan niet dienstig in verband worden gebracht met het rechtszekerheidsbeginsel, aangezien de verzoeker hiermee niet wijst op een onvoorzienbaarheid of ontoegankelijkheid van het recht. De in het enig middel naar voor gebrachte kritiek die door de verzoeker wordt aangewezen als een schending van het rechtszekerheidsbeginsel, slaat eerder op de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en zal ook in dit kader worden onderzocht.

Het enig middel is derhalve niet ontvankelijk in de mate dat de schending wordt aangevoerd van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de onderzoeksplicht conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het verbod op willekeur, van het rechtszekerheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

3.2. De artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag kunnen, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. De verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er voorts op dat het belang van verzoekers minderjarige kinderen wel degelijk in rekening werd genomen bij het treffen van de thans bestreden beslissing (zie *infra*).

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de voornoemde beginselen van behoorlijk bestuur dient te worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepalingen die van toepassing zijn op de thans voorliggende rechtsverhouding.

In casu heeft de gemachtigde verzoekers verblijfsrecht beëindigd met toepassing van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden

van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

De verzoeker betwist niet dat hij geen gezinscel meer vormt met zijn echtgenote, mevr. M. M., in functie van wie hij het verblijfsrecht had bekomen en hij betwist evenmin dat de gemachtigde op die grond en met toepassing van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet kan overwegen om een einde kan stellen aan zijn verblijfsrecht. De verzoeker voert wel aan dat er geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd en dat er niet deugdelijk werd gemotiveerd aangaande de uitzonderingsbepalingen die ertoe kunnen leiden dat het verblijfsrecht alsnog wordt behouden.

In een eerste middelenonderdeel verwijst de verzoeker naar artikel 42quater, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

In een tweede middelenonderdeel geeft de verzoeker te kennen dat er geen rekening werd gehouden met artikel 42quater, §4, 4°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

(...)

4° (...) indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer is geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het bevoegde bestuur de verzoeker, in een brief van 26 september 2019 die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 2 oktober 2019, uitdrukkelijk heeft uitgenodigd om alle nuttige elementen over te maken in het kader van de voornoemde wetsartikelen.

Deze brief bevat de volgende, zeer duidelijke en gedetailleerde, instructies:

“(…)

Geachte M. L., J.,

In het kader van het onderzoek met betrekking tot uw verblijfsrecht volgens artikel 42quater, §1, 4° (van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en om onze dienst toe te laten om na te gaan of er aan de naleving van de voorwaarden voor de eventuele verdere uitoefening van uw verblijfsrecht is voldaan, vragen wij u overeenkomstig artikel 42quater, §5 nieuwe bewijsdocumenten over te maken.

1) Ten eerste dient u bewijzen voor te leggen met betrekking tot artikel 42quater, §1, derde alinea Artikel 42quater, §1, derde alinea stelt dat de minister of zijn gemachtigde bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening dient te houden met 'de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Deze bewijsvoering is vrij.

2) Ten tweede dient u - indien u meent hieraan te voldoen - bewijzen voor te leggen met betrekking tot de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater, §4

Immers, artikel 42quater, §4 stelt dat het in §1, eerste lid, 4° bedoelde geval 'niet van toepassing (is):

“1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in artikelen 375, 398 tot 400, 403 of 405, van het Strafwetboek; ...”

3) Ten derde dient u - indien u meent te voldoen aan één van bovenstaande uitzonderingsvoorwaarden - aan te tonen te voldoen aan artikel 42quater, §4, vijfde alinea

“én voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

U dient binnen de 30 dagen na kennisname van deze brief recente bewijzen voor te leggen die onze dienst in staat stellen bovenstaande elementen te beoordelen.

Hoe kan u dit concreet aantonen? (opgelet: deze opsomming is niet-limitatief!)

- recht van bewaring / omgangsrecht: vb. rechterlijke uitspraak, onderlinge overeenkomst + bewijs dat dit daadwerkelijk werkelijk wordt uitgeoefend
- bijzonder schrijnende situaties: vb. medische attesten, PV's, rechterlijke uitspraken, ...
- werknemer: werkgeversattest of arbeidsovereenkomst + loonfiches (m.b.t. de laatste 12 maanden)
- zelfstandige: recent bewijs van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds, dienstig voor een inschrijving in het vreemdelingenregister + recent en volledig uittreksel van de Kruispuntbank van Ondernemingen + bewijs van actuele en regelmatige inkomsten uit deze zelfstandige activiteit beschikbaar voor privé-uitgaven
- beschikker van voldoende bestaansmiddelen: recent bewijs van voldoende bestaansmiddelen (vb. bij tewerkstelling in het buitenland: arbeidsovereenkomst + loonfiches (m.b.t. de laatste 12 maanden) / bij zelfstandige activiteit in het buitenland: recent uittreksel handelsregister + bewijs van actuele en regelmatige inkomsten uit deze zelfstandige activiteit beschikbaar voor privé-uitgaven / bij uitkering: attest vanwege de uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en regelmaat van de uitkering) + bewijs van ziektekostenverzekering: vb. geldig inschrijvingsattest mutualiteit

4) Ten vierde dient u een recent OCMW-atteest voor te leggen, zodat onze dienst zich kan vergewissen van enige steun die u al dan niet tot op heden in België heeft genoten. Het voorgelegde atteste dient de bijdragen te vermelden (indien van toepassing) die tot op heden werden uitbetaald, alsook de omstandigheden waarin u steun heeft bekomen.

P.S. Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart.

(...)”

In antwoord hierop heeft de verzoeker, via zijn raadsman, op 30 oktober 2019 een aantal stukken en een brief overgemaakt. Uit de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde deze stukken in zijn beoordeling heeft betrokken.

Met betrekking tot artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing de door de verzoeker voorgelegde elementen als volgt beoordeeld:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42^{quater}, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Verder toont betrokkene aan tewerkgesteld (geweest) te zijn. Echter, het hebben van een job is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42^{quater} §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42^{quater}, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 28.09.2018, bijlage 15) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Betrokkene legt evenwel een overlijdensakte voor van de moeder van zijn twee minderjarige kinderen. Een overlijden is absoluut een harde noot om kraken, een gebeuren dat niemand wordt toegewenst. Echter houdt een overlijden niet in dat er samen met het overlijden geen bindingen meer zouden bestaan met het land van herkomst, noch dat er geen vrienden of andere familieleden meer in het land van herkomst zouden wonen en betrokkene en zijn kinderen er dus niet op een sociaal netwerk zouden kunnen terugvallen. Ze hebben allen de Congolese nationaliteit. Er mag verwacht worden dat zij nog steeds voeling hebben met het land waarvan zij de nationaliteit dragen en hetwelke zij nog maar sinds een jaar hebben verlaten na jarenlang verblijf. Voor wat de sociale of culturele integratie betreft wordt een inburgeringscontract voorgelegd alsook een inschrijvingsformulier voor lessen Nederlands op naam van betrokkene. Er werden geen stukken voorgelegd waaruit kan blijken dat betrokkene deze lessen effectief volgt/heeft gevolgd en desgevallend tot een goed einde heeft gebracht. Echter dient opgemerkt te worden dat deze cursussen verplicht zijn. Het kennen van de regiotaal alsook van de plaatselijke cultuur en gebruiken is voorts ook nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg niet aan dat hij op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, noch kan dit blijken uit het dossier. Wel integendeel, uit het dossier en uit het voorgelegde attest dd. 09.10.2019 van het Centrum Welzijn - Lokaal bestuur Geraardsbergen blijkt dat betrokkene sinds 13.07.2019 een opleg leefloon geniet als persoon die samenwoont, met een gezin ten laste. Ook zijn meerderjarige zoon waar hij heden bij inwoont, ontvangt een leefloon. Het aanvragen en ontvangen van een leefloon kan bezwaarlijk als een bewijs van enige integratie in het Rijk worden aanschouwd.

Voor wat de overige voorgelegde stukken betreft (afschrift huwelijksakte dd. 26.01.2017 van huwelijk met referentiepersoon en legalisatie; bijkomende akte bij afschrift geboorteakte dd. 05.05.2017 en legalisatie; getuigschrift van woonst op naam van referentiepersoon dd. 09.10.2017; geboorteaktes Y. M., S. en D. M., S. + legalisaties; attest van ongehuwde staat dd. 05.09.2016 van referentiepersoon; mail dd. 11.09.2018 mbt DNA-testen en bijbehorend rapport over de resultaten van deze testen dat nadien werd verstuurd van de ULB dd. 20.12.2018.) dient opgemerkt te worden dat nagenoeg al deze stukken dateren van voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Betrokkene toont niet aan in welke zin deze stukken zouden moeten getuigen van betrokkenes integratie in het Rijk. Uit het geheel van de stukken is het dan ook redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte van die in het land van herkomst. Hij is immers opgegroeid in het land van herkomst of origine en heeft er - zelfs als het illegaal verblijf in België in rekening wordt gebracht en in het voordeel van betrokkene dus gerekend zou moeten worden - 46 jaar verbleven, tegenover slechts 1 jaar in België.

Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is. Er is dus geen sprake meer van een familiale cel, dit wordt ook nergens door betrokkene betwist. De echtscheidingsprocedure werd inmiddels geruime tijd ingezet. Voorts is er nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt noch van gemeenschappelijke minderjarige kinderen. Voor wat de dochters van meneer van Congolese nationaliteit betreft, zij verblijven eveneens pas in het Rijk sinds 28.09.2018. Het is aangewezen dat zij hun vader volgen. Ook zij kunnen, gezien het erg korte verblijf in België, de draad terug oppikken in het land van herkomst, in nabijheid van hun vader. Zij verbleven respectievelijk 11 en 8 jaar in het land van herkomst, ten opzichte van één jaar in het Rijk. Het is redelijk te stellen dat zij de taal nog machtig zijn en nog voeling hebben met de cultuur en gewoontes aldaar en zij in het land van herkomst hun onderwijs kunnen verderzetten.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de voorgelegde documenten niet aantonen dat betrokkene op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een intrekking van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen, noch voor betrokkene, noch voor de minderjarige kindjes.”

Waar de verzoeker aanvoert dat hij nooit beweerd heeft dat hij een medische problematiek heeft, kan de Raad hierin enkel een bevestiging zien van de vaststelling van de gemachtigde *“dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan”*. Deze vaststelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Aangezien artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet oplegt dat bij de beëindigingsbeslissing rekening moet worden gehouden met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling en de gemachtigde zich beperkt tot de vaststelling dat er geen medische problematiek werd aangekaart die aan de beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan, is er geen sprake van een ondeugdelijke motivering.

De verzoeker leest de bestreden beslissing voorts verkeerd waar hij stelt dat van hem een negatief bewijs zou worden gevraagd. De gemachtigde heeft immers nergens gesteld dat het overlijden van de moeder van zijn dochters niet voldoende aantoonde dat er geen bindingen zijn met het thuisland, maar wel dat *“een overlijden niet in(houdt) dat er samen met het overlijden geen bindingen meer zouden bestaan met het land van herkomst, noch dat er geen vrienden of andere familieleden meer in het land van herkomst zouden wonen en betrokkene en zijn kinderen er dus niet op een sociaal netwerk zouden kunnen terugvallen”*. De verzoeker verliest bovendien uit het oog dat de gemachtigde, inzake de bindingen met het land van oorsprong (cf. artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet), tevens heeft overwogen dat de verzoeker en zijn kinderen allen de Congolese nationaliteit hebben en dat er verwacht mag worden dat zij nog steeds voeling hebben met dit land dat zij nog maar sinds een jaar hebben verlaten na een jarenlang verblijf. De gemachtigde heeft eveneens gesteld dat de verzoeker *“nog voldoende jong (is) om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten”* en dat de *“duur van zijn legaal verblijf in België nog erg kort is (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 28.09.2018, bijlage 15) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst”*. Met betrekking tot verzoekers minderjarige dochters heeft de gemachtigde vastgesteld dat zij nog maar één jaar in België verblijven ten opzichte van 11 resp. 8 jaar in het land van herkomst en dat *“zij de draad terug (kunnen) oppikken in het land van herkomst, in nabijheid van hun vader”*. De gemachtigde oordeelde dat het redelijk is om te stellen dat zij *“de taal nog machtig zijn en nog voeling hebben met de cultuur en gewoontes aldaar en zij in het land van herkomst hun onderwijs kunnen verderzetten”*.

De gemachtigde heeft zich zodoende geenszins gebaseerd op de enkele vaststelling dat de verzoeker geen bewijs aflevert van een gebrek aan enige binding met zijn land van herkomst, maar hij heeft geheel in overeenstemming met het bepaalde in artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet aan de hand van de door de verzoeker bijgebrachte gegevens en aan de hand van de gegevens die reeds blijken uit het administratief dossier een zorgvuldige en deugdelijke beoordeling gemaakt van de bindingen die de verzoeker redelijkerwijze nog heeft met zijn land van herkomst. De loutere bewering van de verzoeker dat de enige persoon met wie hij een band had, overleden is, doet hieraan geen afbreuk. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de verzoeker, toen hij daaromtrent werd bevraagd middels de brief van 26 september 2019, helemaal niet te kennen heeft gegeven dat hij geen bindingen meer heeft met zijn land van oorsprong. De verzoeker heeft er zich toe beperkt om een aantal stukken over te maken met een begeleidende brief waarin omtrent artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet enkel wordt vermeld dat de verzoeker een eigen inkomen heeft, dat hij tijdelijk bij zijn zoon woont, dat er een echtscheidingsprocedure lopende is en dat hij drie kinderen heeft die

legaal in België verblijven. In het licht van de door de verzoeker zelf aangebrachte gegevens en het gebrek aan enige argumentatie omtrent een gebrek aan bindingen met het land van oorsprong, kan de beoordeling van de gemachtigde zeker niet als onzorgvuldig of kennelijk onredelijk worden aangemerkt.

Ook de argumentatie dat verzoekers kinderen les volgen in het onderwijs, is een argumentatie die pas in het onderhavige verzoekschrift naar voor wordt gebracht. De verzoeker heeft hieromtrent geen enkel element voorgelegd als antwoord op de brief van 26 september 2019. Niettegenstaande de verzoeker de scholing van zijn kinderen nooit heeft aangewend in het kader van het socio-economisch onderzoek, zoals voorzien in artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet, dient overigens te worden vastgesteld dat de gemachtigde hiervoor wel degelijk oog heeft gehad. De gemachtigde heeft immers geoordeeld dat het redelijk is om te stellen dat zij *“de taal nog machtig zijn en nog voeling hebben met de cultuur en gewoontes aldaar en zij in het land van herkomst hun onderwijs kunnen verderzetten”*. De verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling elke redelijkheid zou tarten.

Waar de verzoeker stelt dat de verblijfstitel van zijn familieleden niet ter discussie staat, dat hij zijn taak als wettelijke voogd dient te vervullen en dient te zorgen voor zijn kinderen en waar hij stelt dat het gezin uit elkaar gerukt zou worden, verliest de verzoeker uit het oog dat de gemachtigde uitdrukkelijk heeft geoordeeld dat het aangewezen is dat de minderjarige kinderen hun vader volgen. Er valt niet in te zien waarom de verzoeker zijn taak als wettelijke voogd niet meer zou kunnen uitoefenen om de enkele reden dat de minderjarige kinderen verzoekers verblijfsstatuut zouden volgen en/of indien ze samen met hem zouden terugkeren naar het land van oorsprong. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing, in haar aanhef, wel degelijk melding maakt van de minderjarige kinderen van de verzoeker. Uit de vermelding dat het aangewezen is dat deze kinderen hun vader volgen en uit de overige motieven van de bestreden beslissing, blijkt echter niet voldoende duidelijk dat ook aan het verblijfsrecht van deze kinderen een einde wordt gesteld. Dit neemt niet weg dat het niet kan betwist worden dat deze kinderen de Congolese nationaliteit hebben en zij dus, zoals de gemachtigde het heeft gesteld in de bestreden beslissing, wel degelijk samen met hun vader kunnen terugkeren naar hun land van oorsprong. Een scheiding tussen de verzoeker en zijn minderjarige kinderen wordt door de gemachtigde aldus helemaal niet vooropgesteld, wel integendeel. Er is ook nog een meerderjarige zoon, doch de verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat hij over deze meerderjarige nog de voogdij zou uitoefenen. Wat er ook van zij, ook deze zoon heeft de Congolese nationaliteit en zijn verblijfsrecht in België staat er niet aan in de weg dat hij kan terugkeren naar zijn land van oorsprong. In elk geval toont de verzoeker, door louter te wijzen op het verblijfsrecht van zijn kinderen in België, niet aan dat om deze of gene redenen hun belangen zouden worden geschonden door hun vader te volgen. Het komt de Raad, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat het aangewezen is dat de kinderen de verzoeker volgen.

Met betrekking tot de integratie in België werd in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Voor wat de sociale of culturele integratie betreft wordt een inburgeringscontract voorgelegd alsook een inschrijvingsformulier voor lessen Nederlands op naam van betrokkene. Er werden geen stukken voorgelegd waaruit kan blijken dat betrokkene deze lessen effectief volgt/heeft gevolgd en desgevallend tot een goed einde heeft gebracht. Echter dient opgemerkt te worden dat deze cursussen verplicht zijn. Het kennen van de regiotaal alsook van de plaatselijke cultuur en gebruiken is voorts ook nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg niet aan dat hij op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, noch kan dit blijken uit het dossier. Wel integendeel, uit het dossier en uit het voorgelegde attest dd. 09.10.2019 van het Centrum Welzijn - Lokaal bestuur Geraardsbergen blijkt dat betrokkene sinds 13.07.2019 een opleg leefloon geniet als persoon die samenwoont, met een gezin ten laste. Ook zijn meerderjarige zoon waar hij heden bij inwoont, ontvangt een leefloon. Het aanvragen en ontvangen van een leefloon kan bezwaarlijk als een bewijs van enige integratie in het Rijk worden aanschouwd.”

Met de loutere stelling dat hij wel degelijk heeft aangetoond dat hij het nodige deed ter integratie, toont de verzoeker niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of onjuist zou zijn. Het louter weergeven van een eigen appreciatie van de voorliggende gegevens, is geen middel dat tot de nietigverklaring kan leiden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat noch uit de door de verzoeker voorgelegde stukken, noch uit het dossier kan blijken dat de verzoeker op een *“bijzondere manier”* geïntegreerd is of *“grote”* moeite doet om geïntegreerd te geraken. Hierbij wordt niet enkel gewezen op het verplicht karakter van de inburgeringscursus en de lessen Nederlands, maar wel, en in de eerste plaats, naar het gegeven dat er geen stukken werden voorgelegd waaruit kan blijken dat

de verzoeker deze lessen effectief volgt of heeft gevolgd en dat hij ze desgevallend tot een goed einde heeft gebracht. De gemachtigde wijst er tevens op dat het kennen van de regiotaal, alsook van de plaatselijke cultuur en gebruiken, nodig zijn om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven, en dat het ontvangen van een leefloon bezwaarlijk als een bewijs van een integratie in het Rijk kan worden aanschouwd. Nergens in de bestreden beslissing wordt echter gesteld dat de verzoeker geen rechten kan putten uit een integratietraject. De verzoeker toont niet aan dat er, gelet op het geheel van de hierboven besproken motieven, op onjuiste dan wel kennelijk onredelijk wijze zou zijn geoordeeld dat er geen sprake is van een bijzondere integratie in het Rijk in die mate dat het een intrekking van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat de motieven inzake de toepassing van artikel 42quater, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. De verzoeker toont niet concreet aan dat de gemachtigde ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met welbepaalde relevante gegevens.

Met betrekking tot de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, §4, 4°, van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Voor wat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 4° betreft, kan er tot slot gesteld worden dat betrokkene en referentiepersoon duidelijk niet meer op dezelfde golflengte zitten, doch is er geen sprake van een 'schrijnende situatie' voor betrokkene. Betrokkene werd klaarblijkelijk door twee mannen bedreigd in zijn woning. Referentiepersoon heeft daarop niet gereageerd zoals van een echtgenote misschien wel zou mogen verwacht worden. Daar tegenover staat dat meneer op zijn beurt is aangehouden geweest wegens slagen en verwondingen ten aanzien van mevrouw. Betrokkenes raadsman stelt dat de klacht van mevrouw onterecht was. Er kan gesteld worden dat er dus sprake is van wederzijdse aantijgingen. Hoe de vork daadwerkelijk aan de steel zit, zal moeten blijken uit het gerechtelijk onderzoek. Wel is het duidelijk dat beiden niet meer op dezelfde golflengte zitten. De uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 4° lijkt aldus evenmin van toepassing te zijn.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.”

De Raad stelt vast dat de gemachtigde wel degelijk inhoudelijk is ingegaan op de door de verzoekers neergelegde klacht betreffende de bedreiging in zijn woning. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoeker in antwoord op de brief van 26 september 2019 zou hebben gesteld dat hij, na het indienen van de klacht tegen zijn echtgenote, door deze laatste uit het huis zou zijn gezet. Integendeel, de verzoeker heeft in zijn antwoord uitdrukkelijk aangegeven dat de onderzoeksrechter hem als voorwaarde heeft opgelegd dat hij bij zijn zoon diende te gaan wonen. De verzoeker betwist niet dat hijzelf werd aangehouden wegens slagen en verwondingen aan zijn echtgenote en uit de door de verzoeker zelf overgemaakte stukken blijkt dat de onderzoeksrechter hem een contactverbod met zijn echtgenote heeft opgelegd. De vaststelling dat er sprake is van wederzijdse aantijgingen, strookt aldus met de gegevens van het administratief dossier en zij wordt door de verzoeker ook niet betwist. Met het louter weergeven van zijn eigen en tegengestelde standpunt, toont de verzoeker niet aan dat het kennelijk onredelijk of onjuist zou zijn om te besluiten dat de betrokkenen niet meer op dezelfde golflengte zitten, maar dat er geen sprake is van een schrijnende situatie voor de verzoeker.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde in dit kader over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt, aangezien in artikel 42quater, §4 niet limitatief wordt aangegeven welke situaties precies in aanmerking moeten komen als schrijnende situaties. Het is niet aan de Raad om zich in de plaats van de gemachtigde te stellen en deze beoordeling over te doen. De verzoeker kan hierop dan ook niet aansturen en hij kan niet van de Raad verwachten dat hij zich uitspreekt over de vraag of er nu al dan niet sprake is van een schrijnende situatie in het licht van artikel 42quater, §4, 4°, van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg heeft de verzoeker evenmin aangetoond dat de motieven inzake de toepassing van artikel 42quater, §4, 4°, van de vreemdelingenwet zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een

onaanvaardbare motivering. De verzoeker toont niet concreet aan dat de gemachtigde in dit kader ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met welbepaalde relevante gegevens.

Waar de verzoeker tot slot in een derde middelenonderdeel aangeeft dat hij wel degelijk zelfvoorzienend is, merkt de Raad op dat de gemachtigde wel degelijk rekening hield met het gegeven dat de verzoeker werk heeft gevonden. De gemachtigde heeft niettemin, en zulks op goede gronden, geoordeeld dat dit element niet volstaat om het verblijfsrecht te behouden aangezien er niet voldaan is aan enige cumulatieve uitzonderingsvoorwaarden, voorzien in artikel 42quater, §4, 4°, van de vreemdelingenwet:

“Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.”

Het gegeven dat de verzoeker een ‘opleg leefloon’ heeft genoten wordt enkel, en zulks trouwens naast een aantal andere verstellingen, aangewend bij de beoordeling van de mate dat de verzoeker is geïntegreerd in België: *“Het aanvragen en ontvangen van een leefloon kan bezwaarlijk als een bewijs van enige integratie in het Rijk worden aanschouwd.”* De verzoeker toont geenszins aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn.

De verzoeker kan tot slot niet van de gemachtigde verwachten dat deze rekening zou houden met het feit dat hij voorheen voltijds huisman was en van de ene op de andere dag op zichzelf was aangewezen, nu dergelijke argumentatie ook nooit door de verzoeker werd aangewend of naar voor gebracht in het kader van het hoorrecht dat middels de brief van 26 september 2019 werd vervuld. Bovendien kan verzoekers *a posteriori*-verklaring dat hij voorafgaand aan het verbreken van de relatie met zijn echtgenote voltijds huisman was, enkel des te meer bijdragen tot het deugdelijk karakter van het oordeel dat de verzoeker niet getuigt van een dermate bijzondere integratie in België dat deze een intrekking van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

Gezien het voorgaande, en aangezien de verzoeker niet aantoont dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door vertragingsmanoeuvres of door overdreven spoed, het verwerven van een recht zou hebben bemoeilijkt, kan evenmin een schending van het beginsel van *fair play* worden vastgesteld.

3.4. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

dhr. K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

C. DE GROOTE